

Den skjulte historie om vers fyrrer – tallet tretten

Tallet tretten

Jeff Pippenger

2026-05-28

Som et primært symbol på de hundrede og fireogfyrrer tusinde står Peter ved Panium i 2026 og arbejder på at korrigere den falske forudsigelse af 18. juli 2020. Hans arbejde i den henseende stemmer overens med Josiah Litchs korrektion af 11. august 1840 og Samuel Snows identifikation af 22. oktober 1844. Litchs korrektion bemyndigede den første engels budskab, og Snows bemyndigede den anden engels budskab. Bemyndigelsen af den første og den anden engels budskaber er et forbillede på bemyndigelsen af den tredje engels budskab. Den førstes og den andens karaktertræk er repræsenteret i den tredje som en kombination af et ydre ve-budskab og det indre budskab om midnatsråbet i lignelsen om de ti jomfruer.

I en tredobbelt anvendelse af profetien vil den første og den tredje, som også er begyndelsen og afslutningen, besidde parallelle karaktertræk. For nylig har en broder afdækket flere sandheder forbundet med det første ve i Johannes' Åbenbaring kapitel ni, som, når de anvendes under Alfa og Omega-princippet, identificerer endnu en dybtgående bekræftelse af »jordskælv« i Johannes' Åbenbaring kapitel elleve. Søndagsloven i De Forenede Stater er det »jordskælv«, som først blev opfyldt i den franske revolution, da Frankrig, som var en del af de ti nationer, der udgjorde den profetiske struktur af det hedenske Rom i Daniels bog, blev styrtet. Således siger kapitel elleve, at en tiendedel af byen faldt.

Og i samme time kom der et stort jordskælv, og en tiendedel af byen faldt, og i jordskælvet blev syv tusind mennesker dræbt; og de øvrige blev grebet af frygt og gav himlens Gud ære. Åbenbaringen 11,13.

Umiddelbart efter dette vers kommer islams tredje ve.

Det andet ve er forbi; og se, det tredje ve kommer snart. Åbenbaringen 11,14.

Pionererne forventede, at »det tredje ve« umiddelbart ville følge efter det andet ve, men det ord, der oversættes med »snart«, betyder pludseligt og uventet, hvilket er kendetegnende for Islams overraskelsesangreb. Det tredje ve skulle ikke komme den 22. oktober 1844, sådan som pionererne formodede, men når det kom, ville det ske »pludseligt og uventet«, således som det gjorde ved 11. september, og derved markere begyndelsen på beseglingen af de hundrede fireogfyrrer tusind, som afsluttes kort før søndagslovens jordskælv.

Søndagslovens »jordskælv« er rystelsen af »jordens« dyr, og da 11. september indtraf, identificerede søster White, at Herren rejste sig for »forfærdeligt at ryste jorden«. Ved beseglingens begyndelse og ved dens afslutning rystes jordens dyr; således det »store jordskælv«.

”Dette har jeg aldrig sagt. Jeg har sagt, idet jeg så på de store bygninger, der rejste sig der, et stokværk oven på et andet: 'Hvilke frygtelige scener vil ikke finde sted, når Herren skal rejse

sig for at ryste jorden frygteligt! Da vil ordene i Åbenbaringen 18:1–3 blive opfyldt.” Review and Herald, 5. juli 1906.

Herren “rejser sig”, når der sker en forandring i Hans forvaltningsmæssige værk, således som det var tilfældet, da Stefanus blev stenet den 22. oktober 1844, da dommen over de døde begyndte. Da dommen over de levende begyndte den 11/9, rejste Herren sig igen, og da rystede han jorddyret, således som Han vil gøre ved afslutningen af beseglingen af de hundrede og fireogfyrre tusind, når Han ændrer Sit forvaltningsmæssige værk fra Sin menighed til Sin anden hjord, dem der endnu er i Babylon.

Det, broder Daniel har opdaget, er den første ve’s kendetegn, som stemmer overens med vidnesbyrdet om det „store jordskælv“ i kapitel elleve i overensstemmelse med historien og pionerernes forståelse af den historie, der opfyldte den første ve.

Og den femte engel basunede, og jeg så en stjerne falde fra himmelen ned på jorden; og han blev nøglen til afgrundens brønd givet. Og han åbnede afgrundens brønd; og der steg røg op af brønden som røgen fra en stor ovn, og solen og luften blev formørket af røgen fra brønden. Og ud af røgen kom græshopper over jorden; og dem blev der givet magt, som jordens skorpioner har magt. Og det blev dem befalet, at de ikke måtte skade jordens græs, heller ikke nogen grøn vækst og heller ikke noget træ, men kun de mennesker, som ikke har Guds segl på deres pander. Åbenbaringen 9:1–4.

Pionererne anvendte med rette disse vers på den historie, der indledte Muhammeds fremtræden; han blev født i 570, forenede stammerne i 606, modtog sin første åbenbaring i 610, udvandrede til Medina i 622, indledte sin krigsførelse i 624 og døde i 632. „Afgrunden“ repræsenterer profetisk en ny manifestation af Satan, men Muhammed begyndte i Arabien, som også er kendt som afgrunden på grund af de vidtstrakte ørkener.

Mohammed blev den profetiske konge, eller som han blev kaldt, »den troværdige«, i 606, da han bilagde en strid mellem de forskellige stammer, som stod i et dilemma om, hvem der skulle have lov til at anbringe Kaabas »sorte sten«, hjørnestenen, på plads igen. Kaaba er en kubeformet bygning (deraf navnet »Kaaba«, som betyder »kube« på arabisk), beliggende i centrum af den store moské i Mekka i Saudi-Arabien. Den er omtrent 43 fod høj, elleve fod bred og 10 fod lang, opført af granit og marmor og dækket af et sort klæde af silke og bomuld. Kaaba eksisterede længe før Muhammed, og ifølge islamisk tradition blev den oprindelig bygget af Abraham og hans søn Ismael som et tilbedelseshus for den ene Gud (Allah). Gennem århundrederne blev den fyldt med afguder og blev brugt som en hedensk helligdom af de arabiske stammer.

Kaabaen er den islamiske verdens åndelige centrum—en enkel, gammel bygning, der symboliserer monoteisme, enhed og forbindelsen mellem den abrahamitiske tro og islam. Muslimer betragter den ikke som „Guds hus“ i bogstavelig forstand, men snarere som et guddommeligt bestemt samlingspunkt for tilbedelse. Det var gennem Muhammeds handlinger i en periode, hvor Kaabaen var blevet ødelagt og siden genopbygget, at hans lederskab tog sin begyndelse.

En pludselig oversvømmelse beskadigede Kaaba, og Quraysh-stammen genopbyggede den. Da tiden kom til at anbringe den sorte sten (Hajar al-Aswad) tilbage i sit hjørne, kom de forskellige

klaner i strid om, hvem der skulle have æren. De blev enige om, at den næste person, som trådte ind på området, skulle træffe afgørelsen. Muhammad kom ind, og han løste striden med visdom: Han lagde den sorte sten på et klæde, lod en repræsentant fra hver klan løfte den i fællesskab og bære den sammen, og derefter satte han den personligt på plads. Denne begivenhed indbragte ham stor respekt og titlen Al-Amin ("den troværdige") blandt Mekkas folk. Det er en af de centrale begivenheder før profetkaldet, som fremhæves i mange tidslinjer. Den "sorte sten" var hjørnестenen, som blev anbragt af Mohammed, der er den profetiske konge over islam. Den sorte hjørnестen er en åbenlys forfalskning af Kristus (den sande hjørnестen), og fordærvelsen af Kaabas hus efter år med indførelsen af afguder blev også bragt til ophør af Mohammed.

Efter at Quraysh havde brudt Hdaybiyyah-traktaten, marcherede Muhammed mod Mekka med en hær på omkring 10.000 muslimer. Byen overgav sig med meget lidt kamp. Muhammed trådte derefter ind i Kabaen, ødelagde de 360 afgudsbilleder inde i den og genindviede helligdommen til tilbedelsen af den ene Gud (Allah). Således lagde Muhammed, islams konge, hjørnестenen, og han rensede templet for afgudsdyrkelse.

Der er tre magter, som kommer op af afgrunden i Johannes' Åbenbaring, og hver af de tre repræsenterer en falsk Kristus. Satan, dragen, søger at være som den Højeste, siddende på Hans trone og i Hans menighed.

Hvor er du dog faldet ned fra himlen, du morgenrødens søn, Lucifer! Hvor er du styrtet til jorden, du som fældede folkeslagene! For du sagde i dit hjerte: Jeg vil stige op til himlen, jeg vil ophøje min trone over Guds stjerner; jeg vil også sidde på forsamlingens bjerg, længst mod nord; jeg vil stige op over skyernes høje; jeg vil gøre mig lig den Højeste. Men til dødsriget skal du styrtes ned, til gravens dybder. Esajas 14:12–15.

Ateismens drage kom op fra afgrunden i Åbenbaringen 11, og katolicismens dyr stiger op af afgrunden, når dets dødelige sår bliver lægt.

Dyret, som du så, var og er ikke, og skal stige op af afgrunden og gå fortabt; og de, som bor på jorden, skal undre sig, de, hvis navne ikke fra verdens grundlæggelse er skrevet i livets bog, når de ser dyret, som var og ikke er, og dog er. Åbenbaringen 17,8.

Katolicismens dyr stiger op på jordens trone ved søndagsloven, når den trefoldige union bliver etableret. Ligesom dragen gør katolicismen krav på at være Gud, sådan som Paulus så træffende identificerede.

Lad ingen bedrage jer på nogen måde; thi den dag kommer ikke, før frafaldet først kommer, og syndens menneske åbenbares, fortabelsens søn, han som sætter sig op imod og ophøjer sig over alt, hvad der kaldes Gud, eller som dyrkes, så at han som Gud sætter sig i Guds tempel og udgiver sig selv for at være Gud. 2 Thessalonikerbrev 2:3, 4.

Ligesom dragen er katolicismens dyr antikrist; begge udgiver sig for at være Gud, og begge har deres endelige undergang knyttet til deres bibelske vidnesbyrd, for dragen styrtes ned i helvede, og dyret er fortabelsens søn. Fortabelse er den endelige undergang.

”Antikrists beslutsomhed om at fuldbyrde det oprør, han begyndte i himlen, vil fortsat være virksom i ulydighedens børn.” Testimonies, bind 9, 230.

„Gennem paven i Rom er det samme værk blevet udført her på jorden, som blev udført i himlens sale før mørkets fyrstes uddrivelse. Satan søgte at ændre Guds lov i himlen og at fremføre et tillæg af sin egen. Han ophøjede sin egen dømmekraft over sin Skabers og satte sin vilje over Jehovas vilje og erklærede derved i virkeligheden, at Gud kunne tage fejl. Paven følger også den samme fremgangsmåde og gør krav på ufejlbarlighed for sig selv og søger at tilpasse Guds lov til sine egne forestillinger, idet han mener sig i stand til at rette de fejl, han mener at se i himlens og jordens Herres forordninger og bud. Han siger i virkeligheden til verden: Jeg vil give jer bedre love end Jehovas. Hvilken fornærmelse er dette ikke mod himlens Gud!“ Signs of the Times, 19. november 1894.

Islam, repræsenteret ved Muhammed i det syvende århundredes historie, kom også op af afgrunden, da den nøgle, som var blevet givet til Muhammed, blev drejet om. Da afgrunden blev åbnet, kom der „røg“ op, som formørkede solen og luften. Pionererne identificerede med rette, at den „nøgle“, som åbnede afgrunden, var slaget ved Nineve.

Når vi nærmer os de første tre vers i Johannes’ Åbenbaring kapitel ni ud fra pionerforståelsen i sammenhæng med en tredobbelt anvendelse af profetien, finder vi, at de profetiske kendetegn i disse vers, som repræsenterer det første ve, er et forbillede på de profetiske kendetegn ved det tredje ve, som kommer „snart“ ved det store jordskælv. Søndagsloven er fremstillet ved slaget om Nineve.

Peter er ansvarlig for at korrigere den falske forudsigelse om ildkuglerne over Nashville, og han erkender, at den rette anvendelse af Ellen Whites advarsel om ildkugler over Nashville markerer begyndelsen på „ødelæggelsen af tusinder af byer, der næsten helt er hengivet til afgudsdyrkelse.“

Nashvilles ildkugler markerer begyndelsen på en periode med ødelæggelse over byerne, og de markerer også begyndelsen på forkyndelsen af budskabet om det korte midnatsråb. Dette budskab begynder med et uventet angreb fra islam, og perioden ender med et uventet angreb fra islam ved det store jordskælv. Perioden med forkyndelsen af midnatsråbet markerer afslutningen på beseglingstiden for de hundrede og fireogfyrre tusind, som begyndte med islams uventede angreb den 11. september.

Beseglingen af de hundrede og fireogfyrre tusinde begyndte da i overensstemmelse med linjen om Bileam og æslet, hvor der er tre slag, som kulminerer ved søndagsloven, men hvor det andet uventede angreb omfatter den 7. oktober 2023 imod det gamle herlige land og dernæst ved Nashvilles ildkugler. Alle linjerne stemmer overens, og Peter forstår, at åbningen af disse sandheder, som fremstilles ved, at manden med støvkosten samler de spredte juveler op og kaster dem i smykkeskrinet, er Løven af Judas stammes værk.

Judas Løve identificerer Peters korrigerede budskab i Nashville som indtræffende i den afsluttende periode af beseglingen af de hundrede og fireogfyrre tusinde, som er fremstillet i den skjulte historie i Daniel 11, vers 40, og mere specifikt i den del af denne skjulte historie, som er fremstillet i vers 11 til 15 i samme kapitel. I disse vers fører slaget ved Rafia og slaget ved Panium frem til

søndagsloven i vers 16, som er fremstillet ved slaget ved Actium. Når slaget ved Panium forenes med slaget ved Actium ved søndagsloven, gentages også slaget ved Nineve.

Den "nøgle", som blev givet til Muhammed, Islams konge, hvis navn ikke blot er Islams karakter, men også stedet for den ødelæggelse, der er markeret ved slaget ved Nineve. Kongens navn "på hebraisk er Abaddon," og "på græsk har han navnet Apollyon." Det græske og det hebraiske understreger Det Gamle og Det Nye Testamente og lærer os, at Abaddon betyder "ødelæggelsens sted", og Apollyon betyder "ødelæggeren." I Åbenbaringen ni, vers elleve, er kongen over Islam Muhammed, men det er også "afgrundens engel," som er Satan. Ligesom paven er antikrist som Satans højre hånd på jorden, er Muhammed også direkte kontrolleret af Satan, afgrundens engel.

Ved søndagsloven tvinges den trefoldige union ind over verden, og det dødelige sår, som blev tilføjet pavedømmet i 1798 og derved markerede afslutningen på den mørke middelalder, helbredes. Når det dødelige sår er lægt, indtræder den anden periode af den mørke middelalder, og ved det store jordskælv, som er søndagsloven, drejer islam nøglen, og røg som fra en ovn udsletter solen og stjernerne, idet mørket vender tilbage. Slaget ved Nineve gentages ved søndagsloven, for det er nøglen, som frembringer den anden periode af mørke. Der efterfølges nationalt frafald af national undergang. Der hersker "aktiv despotisme" fuldt ud, for den røg fra islam, som formørker solen og stjernerne ved slaget ved Nineve, er som en brændende ovn. Den "brændende ovn" var et element i Guds pagt med Abraham.

Og det skete, da solen var gået ned, og det var blevet mørkt, se, da viste der sig en rygende ovn og en brændende fakkel, som fór frem mellem de stykker. 1 Mosebog 15:17.

Den rygende ovn, som fór frem mellem Abrams pagtsofre, identificerede trældommen i Egypten, som er fremstillet i afsnittet i vers tretten.

Og han sagde til Abram: Du skal vide for vist, at dit afkom skal være fremmed i et land, som ikke er deres, og de skal tjene dem; og de skal plage dem i fire hundrede år. 1 Mosebog 15:13.

En „brændende ovn“, såsom Nebukadnezars ovn i Daniels tredje kapitel, repræsenterer trældom og slaveri, således som Shadraks, Meshaks og Abed-Negos tilstand var.

„Men ligesom stjernerne i den vide kreds af deres fastsatte bane kender Guds planer hverken hast eller forsinkelse. Gennem symbolerne med det store mørke og den rygende ovn havde Gud åbenbaret for Abraham Israels trældom i Egypten og erklæret, at tiden for deres ophold skulle være fire hundrede år. „Derefter,“ sagde han, „skal de drage ud med stor rigdom.“ 1 Mosebog 15:14.“ Jesu liv, 33.

Men Herren tog jer og førte jer ud af jernovnen, ud af Ægypten, for at I skulle være hans arvefolk, som I er den dag i dag. 5 Mosebog 4,20.

Røgen, der formørker solen og månen, når nøglen til slaget ved Nineve drejes om, identificerer den forfølgelse, som for alvor begynder ved søndagsloven. Forfølgelsen i den mørke middelalder gentages da. Pionererne identificerede med rette, at slaget ved Nineve var den "nøgle", som indførte islam i den profetiske historie som det første ve i 627. Slaget stod mellem Rom og Persien, og det repræsenterede en sejr for Rom, men det var det, man kalder en pyrrhussejr. En sejr, som i

virkeligheden er skadelig for sejrherren. Udtrykket stammer fra en sejr vundet af kong Pyrrhos af Epirus. Efter to slag mod romerne (Herakleia i 280 f.Kr. og Asculum i 279 f.Kr.) besejrede han den romerske hær, men mistede en stor del af sine egne tropper. Ifølge overleveringen sagde han da: "Endnu en sådan sejr, og vi er fortabte."

Slaget ved Nineve var en strategisk sejr for Rom, men da det var afsluttet, havde hverken Rom eller Persien derefter magt til effektivt at modstå islams stormløb. Persien er Amerikas Forenede Stater, og Rom er pavedømmet i den moderne opfyldelse af slaget ved Nineve. Medo-Persien som en tohornet magt repræsenterer Amerikas Forenede Staters tohornede magt. Ved søndagsloven er Amerikas Forenede Stater ganske enkelt ét horn, for frem mod søndagsloven er dyrets billede blevet dannet, og denne dannelse består i at forene begge horn til ét. I Daniel 8 er der to horn, som repræsenterer det medo-persiske rige, og det persiske horn kom frem sidst.

Så løftede jeg mine øjne og så, og se, foran floden stod en vædder, som havde to horn; og de to horn var høje, men det ene var højere end det andet, og det højere kom frem sidst. Daniel 8:3.

De Forenede Staters to horn, republikanisme og protestantisme, forenes til ét, når kirke og stat samles for at danne dyrets billede. Denne dannelse fuldbyrdes helt, når dyrets mærke håndhæves ved søndagsloven. Dette identificerer De Forenede Stater som ganske enkelt Persien ved søndagsloven. Persien blev besejret af Rom i slaget ved Nineve. Hvordan Rom besejrede Persien, er af historisk betydning på grund af de manøvrer, som Heraklios, den romerske kejser, foretog.

Kort sagt gennemførte Heraklios et overraskelsesangreb i modsætning til et ligefremt fremrykkende angreb. Hans bestræbelser på at opnå overraskelsen er omtalt i historien. Overraskelsen omfattede hans beslutning om at angribe om vinteren, hvilket var usædvanligt i de historiske tider, men det standsedes ikke der. Heraklios indledte sin invasion i midten af september 627 fra nord (det armenske højland). I stedet for at følge den forventede rute sydover direkte mod den persiske hovedstad Ktesifon foretog han en vid bue og bevægede sig mod sydøst langs grænseegnene (omtrent ved den nuværende grænse mellem Tyrkiet og Iran). Derefter drejede han mod syd og vest og krydsede Store Zab-floden den 1. december 627. Dette placerede hans hær på Ninevesletten (den østlige bred af Tigrisfloden), nær ruinerne af oldtidens Nineve. Denne bevægelse skete fra syd mod nord i forhold til de persiske styrker — det modsatte af, hvad perserne forventede. De forventede, at han ville fortsætte med at trænge sydpå mod Ktesifon. Det tog den persiske kommandør Rhahzadh på sengen og tvang ham til at forfølge Heraklios ind i ugunstigt terræn. Det gav romerne mulighed for at vælge slagmarken på sletterne nær Nineve. Manøvren forhindrede romerne i at blive fanget mellem persiske styrker og gav dem en tilbagetrækningsvej, hvis det blev nødvendigt. Sammen med tågen på kampdagen og en skinmanøvre med tilbagetog under selve kampen var der flere lag af overraskelse. Denne dristige vinterinvasion og omgående rute dybt ind i persisk territorium betragtes som en af Heraklios' største militære bedrifter. Den bidrog til at knuse persernes selvtillid og medvirkede i høj grad til den endelige romerske sejr i den lange krig.

"I slaget ved Nineve, som blev udkæmpet med voldsomhed fra daggry til den ellevte time, blev otteogtyve faner, bortset fra dem, der kunne være brudt eller sønderrevet, taget fra perserne;

den største del af deres hær blev hugget ned, og sejrherrene (romerne), som skjulte deres eget tab, tilbragte natten på slagmarken. Assyriens byer og paladser blev for første gang åbnet for romerne.

Den romerske kejser blev ikke styrket ved de erobringer, som han opnåede; og samtidig blev der, og ved de samme midler, banet vej for skarer af saracener fra Arabien, ligesom græshopper fra den samme egn, som under deres fremtrængen udbredte den mørke og vildførende muhammedanske tro og hurtigt oversvømmede både det persiske og det romerske rige.

“En mere fuldstændig illustration af dette forhold kunne næppe ønskes end den, der gives i de afsluttende ord af kapitlet hos Gibbon, hvorfra de foregående uddrag er taget. ‘Skønt en sejrrig hær var blevet opstillet under Heraclius’ banner, synes den unaturlige anstrengelse snarere at have udtømt end at have øvet deres kræfter. Medens kejseren triumferede i Konstantinopel eller Jerusalem, blev en uanseelig by ved Syriens grænser plyndret af saracenerne, og de huggede nogle tropper ned, som rykkede frem til dens undsætning,—en almindelig og ubetydelig begivenhed, hvis den ikke havde været forspillet til en mægtig omvæltning. Disse røvere var Muhammeds apostle; deres vanvittige tapperhed var brudt frem fra ørkenen; og i de sidste otte år af hans regering mistede Heraclius til araberne de samme provinser, som han havde reddet fra perserne.’

“‘Bedragets og begejstringens ånd, hvis bolig ikke er i himlene,’ blev sluppet løs på jorden. Afgrunden behøvede blot en nøgle for at blive åbnet, og den nøgle var Chosroes’ fald. Han havde foragteligt sønderrevet brevet fra en ubemærket borger i Mekka. Men da han fra sin ‘herligheds glans’ sank ned i det ‘mørkets tårn’, som intet øje kunne gennemtrænge, skulle Chosroes’ navn pludselig vige i glemsel for Muhammeds; og halvmånen syntes blot at afvente sin opgang, indtil stjernens fald var sket. Chosroes blev efter sit fuldstændige nederlag og tabet af riget myrdet i året 628; og året 629 er kendetegnet ved ‘Arabiens erobring’ og ‘muhammedanernes første krig mod Romerriget’. ‘Og den femte engel basunede, og jeg så en stjerne falde fra himlen ned på jorden; og til ham blev nøglen til afgrundens brønd givet. Og han åbnede afgrundens brønd.’ Han faldt ned på jorden. Da Romerrigets styrke var udtømt, og Østens store konge lå død i sit mørkets tårn, var plyndringen af en ubemærket by på Syriens grænse ‘forvarslet om en mægtig omvæltning’. ‘Røverne var Muhammeds apostle, og deres vanvittige tapperhed brød frem fra ørkenen.’” Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 495–497.

Slaget om Nineve repræsenterer det moderne Roms erobring af De Forenede Stater ved søndagsloven, men det er en pyrrhussejr, for en fremadskridende dom over Rom begynder ved søndagsloven.

Chosroes var overhovedet for det persiske imperium; således er Persien, der repræsenterer De Forenede Staters fald ved søndagsloven, nøglen, som åbner afgrunden ved det sjette riges fald i Bibelens profeti. Det repræsenterer søndagsloven i Daniel 11, vers 16, 31 og 41, såvel som Åbenbaringen 13, vers 11.

Læg mærke til pioneren Stephen Haskells kommentarer til de samme vers og den samme historie:

„Araberne, eller saracenerne, havde aldrig udøvet nogen indflydelse på jorden. I nationernes historie var disse ørkenens frie mænd gået forbi næsten uden at blive bemærket. Muhammedanismen forenede de spredte stammer og sendte dem ud som nationernes erobrere. Den hurtige fremgang, som ledsagede saracenernes våben, skyldtes i høj grad striden mellem romerne og Khosrau, overhovedet for det moderne persiske rige. Denne strid resulterede i sidstnævntes fald. Det moderne Persien havde stået som en beskyttende mur og holdt Muhammeds magt i skak; men da denne magt faldt, var barrieren borte, den „bundløse afgrund“ blev åbnet, og saracenerne oversvømmede verden. Da den „bundløse afgrund blev åbnet, steg der en røg op, som skjulte solens ansigt“. Billedet er stærkt og fremstiller den formørkende virkning af muhammedanismen, idet den bredte sig over jordens overflade.“ Stephen Haskell, *The Story of the Seer of Patmos*, 164, 165.

Den barrieremur i Roms historie er skillemuren mellem kirke og stat, som fjernes ved søndagsloven. Der er endnu et lag i Roms pyrrhussejr over Persien i slaget ved Nineve, for der var et tidligere slag ved Nineve, som repræsenterer et Alfa, og slaget i 627 repræsenterer Omega. Slaget fandt sted i 612 f.Kr., omtrent tolv hundrede år imellem. I det slag blev Assyrien besejret af en trefoldig konføderation, og det markerede afslutningen på det assyriske imperium.

A. T. Jones kommenterer alfakampen om Nineve:

“Forholdene i Assyriens regering gik fra slemt til værre, således at der i 612 f.Kr. kom endnu et stort oprør fra de samme tre landes side, denne gang anført af Nabopolassar selv. Dette var fuldstændig vellykket: Nineve blev gjort til en ruinhob; og det assyriske rige blev opdelt i tre store dele,—Media, som beholdt nordøst og det yderste nord, Babylon, som beholdt Elam og hele sletten og dalene ved Eufrat og Tigris, og Egypten, som beholdt hele landet vest for Eufrat. Seglet på denne alliance mellem Babylon og Media var ægteskabet mellem datteren af Mediens konge og Nebukadnezar, Nabopolassars søn. Det var under udførelsen af sin del i alliancen mod Assyrien, at Farao-Neko, Egyptens konge, drog op mod Assyriens konge for at stride ved Karkemis ved Eufrat, da Judas konge Josija drog ud for at kæmpe imod ham og blev dræbt ved Megiddo. Da nu hele dette vestlige område tilhørte Egyptens konge, var det i udøvelsen af hans legitime overhøjhed, vundet ved erobring, at han fjernede Sallum, Josijas søn, fra at være Judas konge og indsatte Eljakim til Judas konge i hans sted, idet han ændrede hans navn til Jojakim, og pålagde landet skat.” 1 Krønikebog 3,15; 2 Kongebog 23,31–35.” A. T. Jones, *Review and Herald*, 15. marts 1898.

I alfa-slaget ved Nineve i 612 f.Kr. kom det assyriske rige til ende, ligesom det sjette rige i Bibelens profeti ender ved søndagsloven. Sejrrherren i slaget var en trefoldig union af Babylon, Egypten og Medien. I krigsførelsen i den periode dør kong Josija ved Megiddo og er derved et forbillede på Harmagedon. I omega-slaget ved Nineve i 627 løslades islam i det tredje ve som følge af, at beskyttelsesmuren i Forfatningen fjernes, sådan som det blev forbilledliggjort, idet Haskell bemærkede om Persien, at den „barrier wall“ af beskyttelse blev fjernet ved Persiens nederlag. Kong Josijas død ved Megiddo identificerer det første slag ved Nineve som værende det andet slag i de sidste dage. Det sidste af de to slag ved Nineve i 627, når nøglen drejes, og afgrunden åbnes, er det første i de sidste dage, for de første skal blive de sidste. Det første slag ved Nineve mellem Assyrien og den trefoldige union fører til Harmagedon. Perioden med de anden mørke tidsaldrer

begynder med slaget ved Nineve og ender med slaget ved Nineve.

Kendsgerningerne vedrørende den femte basun, som er det første ve i Åbenbaringens niende kapitel, blev af pionererne forstået som det klareste historiske vidnesbyrd om noget afsnit i Åbenbaringens bog. Uriah Smith udtrykker dette forhold således:

“‘VERS 1. Og den femte engel stødte i basunen, og jeg så en stjerne falde fra himmelen til jorden; og ham blev nøglen til afgrundens brønd givet.’”

„Til en fremstilling af denne basun vil vi atter hente stof fra hr. Keiths skrifter. Denne forfatter siger med rette: ‘Der findes næppe en så ensartet overensstemmelse blandt fortolkere om nogen anden del af Apokalypsen som med hensyn til anvendelsen af den femte og sjette basun, eller det første og andet ve, på saracenerne og tyrkerne. Det er så indlysende, at det næppe kan misforstås. I stedet for at et vers eller to betegner hver af dem, optages hele det niende kapitel i Johannes’ Åbenbaring, i lige store dele, af en beskrivelse af dem begge.’ Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 495.

Peter er i Panium med ansvaret for at korrigere budskabet om ildkuglerne i Nashville, og det ses for første gang, at den første vees elementer fuldkomment stemmer overens med elementerne i den snart kommende søndagslov. Løven af Judas stamme oplod denne forståelse i overensstemmelse med andre profetiske linjer, som Han allerede havde tilvejebragt. Historikerne vil vidne om betydningen af det overraskelsesangreb, som Rom udførte mod perserne i 627, og når de gør det, bemærkede de Heraklios’ manøvrering rundt om og bag Persien i vintertiden som et kneb for at forblive skjult indtil tidspunktet for angrebet.

Søster White oplyser os om, at Rom blot venter på „fordelagtigt terræn“, og så vil hun slå til.

„Guds ord har givet advarsel om den forestående fare; lader man denne være upåagtet, vil den protestantiske verden først lære, hvad Roms hensigter virkelig er, når det er for sent at undslippe snaren. Hun vokser i stilhed frem til magt. Hendes læresætninger øver deres indflydelse i lovgivende forsamlinger, i kirkerne og i menneskers hjerter. Hun opfører sine høje og vældige bygningsværker, i hvis skjulte rum hendes tidligere forfølgelser vil blive gentaget. Listigt og ubemærket styrker hun sine kræfter for at fremme sine egne mål, når tiden kommer for hende til at slå til. Alt, hvad hun ønsker, er et gunstigt udgangspunkt, og dette gives hende allerede. Vi skal snart se og mærke, hvad den romerske magts hensigt er. Enhver, som vil tro og adlyde Guds ord, vil derved pådrage sig hån og forfølgelse.“ The Great Controversy, 581.

Som med kejser Heraklios har pavedømmet bevæget sig mod sit mål „snigende og uventet“ som opfyldelse af Esajas kapitel treogtyve, hvor Tyrus’ skøge glemmes i historien om det sjette rige i Bibelens profeti. Heraklios’ hemmelige overraskelsesangreb er verdens glemsel af pavedømmet fra 1798 og indtil søndagsloven. Bud på bud repræsenterer det første ve også det tredje og sidste ve. I det første ve gives en kundgørelse, som også stemmer overens med islams historie og perioden for beseglingen af de hundrede og fireogfyrre tusind.

Og det blev befaleet dem, at de ikke måtte skade jordens græs, heller ikke nogen grøn vækst eller noget træ, men kun de mennesker, som ikke har Guds segl på deres pander. Og det blev givet dem, at de ikke måtte dræbe dem, men at de skulle pines i fem måneder; og deres pine var som en skorpions pine, når den stikker et menneske. Og i de dage skal mennesker søge døden og ikke finde den; og de skal længes efter at dø, og døden skal flygte fra dem.

Åbenbaringen 9:4-6.

Før nøglen drejes ved slaget om Nineve, som er den snart kommende søndagslov, er de hundrede og fireogfyrre tusind allerede beseglet. Ved søndagsloven fremstilles byernes ødelæggelse, som indledes med Nashvilles ildkugler, som en periode på “fem måneder”, hvor krigen raser, og det andet pavelige blodbad indledes som opfyldelse af det svar, der blev givet til martyrerne fra den mørke middelalder i det femte segl.

Og da han åbnede det femte segl, så jeg under alteret sjælene af dem, som var blevet dræbt for Guds ords skyld og for det vidnesbyrds skyld, som de holdt fast ved. Og de råbte med høj røst og sagde: Hvor længe, Herre, du hellige og sanddru, vil du tøve med at dømme og hævne vort blod på dem, som bor på jorden? Og der blev givet hver af dem en hvid klædning; og der blev sagt til dem, at de endnu en liden stund skulle hvile, indtil også deres medtjenere og deres brødre, som skulle dræbes ligesom de, var fuldtallige. Johannes' Åbenbaring 6:9-11.

Martyrene fra middelalderen er den første gruppe, som er et forbillede på martyrerne under det moderne Rom i søndagslovkrisen. Før denne krise indtræffer, bliver de hundrede og fireogfyrre tusind beseglet, og denne beseglingsproces begyndte den 11. september med fremkomsten af islam som det tredje ve, og med udgydelsen af den sildige regn. Da martyrerne fra den første middelalder spurgte, hvornår pavedømmet ville blive dømt, fik de at vide, at der ville komme en anden gruppe martyrer, når middelalderen gentages, hvilket er, når nøglen til slaget om Nineve opfyldes ved den snart kommende søndagslov. Før den anden gruppe martyrer fuldendes, bliver de hundrede og fireogfyrre tusind beseglet, og den beseglingsperiode, som begyndte den 11. september, identificeres i det femte segl, for den samtale, der dér fremstilles, findes i Åbenbaringen kapitel seks, vers NI til ELLEVE, og markerer således begyndelsen og afslutningen på beseglingen med 9/11. Afslutningen indleder islams ødelæggelse, som fremstillet i Åbenbaringen NI, ELLEVE, og de, som er beseglet, vil have opfyldt Daniels erfaring, fremstillet i Daniel NI, ELLEVE.

Vi vil fortsætte med disse ting i den næste artikel.